

GREENWILD

ΤΟ ΔΑΣΟΣ
ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

ΜΑΡΙ ΤΟΜΣΟΝ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΜΑΡΙ ΤΟΜΣΟΝ

GREENWILD

ΤΟ ΔΑΣΟΣ
ΣΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Εικονογράφηση:

Ελίζα Παγκανέλλι

Μετάφραση:

Καρολίνα Μιζάν, Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Σειρά: Μυθιστορήματα φαντασίας
Πάρι Τόμσον, *Greenwild: Το δάσος στον ουρανό* (Greenwild, βιβλίο 3)
Pari Thomson, *Greenwild: The Forest in the Sky* (Greenwild, book 3)
Εικονογράφηση: Ελίζα Παγκανέλλι
Μετάφραση: Καρολίνα Μιζάν, Γιώργος Κ. Παναγιωτάκης
Υπεύθυνη έκδοσης: Υβόνη Καρούδη
Διορθώσεις: Νικόλας Αλκίνοος Νταουλτζής Ταμπακάκης
Σελιδοποίηση: Σπυριδούλα Βονίτσι
Προσαρμογή εξωφύλλου για την ελληνική έκδοση: Νίξη Αντωνοκοπούλου
Copyright © κεμένου Pari Thomson, 2025
Copyright © εικονογράφησης Elisa Paganelli, 2025
Copyright © για τη μετάφραση στην ελληνική γλώσσα
Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2023
Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Macmillan Children's Books
an imprint of Pan Macmillan, Ηνωμένο Βασίλειο, 2025
Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,
Αθήνα, Απρίλιος 2026
KET E730 ΚΕΠ 231/26 ISBN 978-618-07-1144-8

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΥΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,
ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στη Λίλυ και στον Ντάνιελ

Ο ΜΑΓΙΚΟΣ ΘΥΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΑΜΑΖΕΡΙΑ

ÁRVORE ESTIVAL
Δέντρο του Καλοκαιριού

ÁRVORE FAROL
Δέντρο Φάρος

ÁRVORE TEMPESTADE
Δέντρο των Καταιγίδων

ΔΑΣΟΣ ΝΕΦΩΝ
Ελαφρόδεντρο

ÁRVORE REAL
Βασιλικό Δέντρο

ΤΡΟΠΙΚΟ ΔΑΣΟΣ ΑΜΑΖΟΝΙΟΥ
Γκριζά Μεριά

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ
και
ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΟΣ
ΣΤΑΘΜΟΣ
ΜΑΡΑΒΕΛ

ΕΙΣΟΔΟΣ
ΣΤΗΝ ΑΜΑΖΕΡΙΑ
(Πίσω από τον καταράκτη)

ÁRVORE GRINALDA
Στεφανόδεντρο

ÁRVORE AMANTE
Δέντρο των Εραστών

ÁRVORE ANCIÁ
Γηρατό Δέντρο

ΦΥΛΑΣΣΟΜΕΝΗ
ΠΥΛΗ

ΠΟΤΑΜΟΣ ΤΗΣ ΑΜΑΖΕΡΙΑ

Εναέριες γέφυρες

Ισοί αράχνες

ΨΥΧΟΛΟΓΟΥΔΑ

ÁRVORE PARAGAIÓ
Παπαγαλόδεντρο

ÁRVORE INVERNO
Δέντρο του Χειμώνα

ÁRVORE ZÉFIRO
Δέντρο του
Δυτικού Ανέμου

ÁRVORE ESQUECIDA
Ξεχασμένο Δέντρο

*«Τα δέντρα είναι ιερά καταφύγια.
Όποιος ξέρει να τους μιλά,
όποιος ξέρει να τα ακούει,
μπορεί να μάθει την αλήθεια».*

Χέρμαν Έσσε

Κεφάλαιο 1

Η νύχτα ήταν σπαρμένη μ' αστέρια ολόιδια με ασημένιες σπίθες – και η Ντέιζυ Θίσλνταουν ονειρευόταν το Έλος της Μολόχας. Το όνειρο ξεκινούσε πάντα με τον ίδιο τρόπο: Φωτεινές ακτίνες διαπερνούσαν την ομίχλη που ανέβαινε απ' το δάσος του Στεναγμού, κάνοντας τα τζάμια του μεγάλου, ολόλαμπρου θερμοκηπίου να γυαλίζουν και φωτίζοντας ένα τραπέζι στρωμένο για τσάι στον οπωρώνα, κάτω απ' τις αχλαδιές. Το φως έπεφτε πηχτό σαν μέλι πάνω στους μικρούς φουσκωτούς πυργίσκους ενός σπιτιού κουρνιασμένου πάνω στα κλαδιά μιας τεράστιας οξιάς, κι έκανε τα στρογγυλά παράθυρα να αστράφτουν πριν τρυπώσει στην κουζίνα, όπου η οικονόμος του σπιτιού σιγομουρούριζε κάτι καθώς άφηνε στον γδαρμένο ξύλινο πάγκο έναν δίσκο με ζεστά μάφιν με μύρτιλλα.

Πάντα όμως το όνειρο άλλαζε ρότα. Το φως λιγότευε κι έπεφτε σκοτάδι, και η Ντέιζυ συνειδητοποιούσε πως τα τζάμια του θερμοκηπίου ήταν σπασμένα και το εσωτερικό του άδειο και οι πυργίσκοι του δεντροόσπιτου πεσμένοι κι έρημοι, πνιγμένοι κάτω από γιγάντιες τσουκνίδες, ψηλές ως τον ουρανό. Τα φρούτα στον οπωρώνα ήταν σάπια και το δάσος ένας σκέτος ερημότοπος γεμάτος με κουτσουρεμένα δέντρα.

Τη νύχτα αυτή, ξύπνησε με μια κραυγή κι ένα δυνατό καρ-

διοχτύπι νιώθοντας τον τρόμο να της σφίγγει το στομάχι σαν μέγγενη.

Δεν είναι αλήθεια, είπε μέσα της πιέζοντας το μέτωπό της στο μαξιλάρι. *Δεν είναι. Δεν μπορεί να είναι.* Οι Χάροντες δεν είχαν εισβάλει στο Έλος της Μολόχας – ακόμα. Όμως η Ντέιζυ γνώριζε ότι η μαγεία είχε αρχίσει να σβήνει απ' το Γκρίνγουαϊλντ και ότι ο κίνδυνος ήταν πια κοντά· έμοιαζε να παραμονεύει κρυμμένος έξω απ' το παράθυρο.

Η Ντέιζυ άλλαξε πλευρό και ο Ναπολέων, ο μικρόσωμος γάτος που κοιμόταν του καλού καιρού στο στήθος της, ρουθύνισε και ξύπνησε. Σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε με το ασημοπράσινο μάτι του να γυαλίζει μέσα στο σκοτάδι. Τα μακριά άσπρα μουστάκια του ρίγησαν, σαν να είχε θυμηθεί κι αυτός τους Χάροντες. Τα κύματα χτυπούσαν το σκαρί του πλοίου σιγανά και αδιάκοπα. Δεν είχε νόημα πια να προσπαθήσει να κοιμηθεί ξανά. Η καρδιά της χτυπούσε ακόμα δυνατά και το στομάχι της γουργούριζε σαν κουρδιστό αυτοκινητάκι. Είχε ξεχάσει να φάει βραδινό.

Το αποφάσισε δίχως πολλή σκέψη: Σηκώθηκε απ' το κρεβάτι, βόλεψε τον Ναπολέοντα στον ώμο της και δγήκε απ' την καμπίνα. Φτάνοντας στον σκοτεινό διάδρομο του πλοίου, έβγαλε απ' την τσέπη της ένα ολοστρόγγυλο γυάλινο πρες παπιέ, που λαμπύρισε στο άγγιγμά της ρίχνοντας τριγύρω ένα ψυχρό φως. Μέσα στο πρες παπιέ υπήρχε ένα ολόκληρο άνθος πικραλίδας που έλαμπε σαν ένα μικρό σπινθηροδόλο ασημί πυροτέχνημα. Της το είχε δώσει η μητέρα της πριν φύγει για τον Αμαζόνιο. Αυτό είχε οδηγήσει την Ντέιζυ στο Έλος της Μολόχας – και στη μαγεία. Τότε ακόμα δε γνώριζε ότι το

έλεγαν λαμπικραλίδα και ότι ήταν τόσο σπάνιο, που ίσως και να ήταν το μοναδικό πια στον κόσμο. Δε γνώριζε ότι το φως του μπορούσε να οδηγήσει τον κάτοχό του προς τις μυστικές πόρτες του μαγικού κόσμου – ούτε και ότι λειτουργούσε σαν κλειδί για αυτές τις κρυφές εισόδους ακόμα και αν ο κάτοχός του δε διέθετε μαγικές δυνάμεις.

Ήταν επίσης πολύ χρήσιμο ως φακός.

Η Ντέιζυ προχώρησε αργά ακολουθώντας τη λάμψη της λαμπικραλίδας, πασχίζοντας να αποφεύγει τα τριζάτα σημεία στο δάπεδο. Η σκάλα που οδηγούσε στο κατάρωμα είχε πάνω της σκαλιστές κληματίδες και τριαντάφυλλα, και το ξύλο της άφησε στο χέρι της Ντέιζυ μια οικεία αίσθηση. Έξω, ο αέρας ήταν κρύος και ο ουρανός διάτρητος, θαρρείς, από χιλιάδες λαμπερά αστέρια. Οι σπειροειδείς κοχυλένιοι πύργοι του Πιθανότοπου γυάλιζαν μέσα στο σκοτάδι στον ορίζοντα.

Η Ντέιζυ κρατήθηκε απ' την κουπαστή του πλοίου και πήρε βαθιές ανάσες νιώθοντας την ένταση στο στήθος της να χαλαρώνει. Ήξερε ότι δεν έπρεπε να τριγυρνά μόνη της έξω τη νύχτα, όμως είχε ανάγκη να νιώσει τον άνεμο στο πρόσωπό της. Είχε επίσης ανάγκη για φαΐ και στο πρυμνιό κατάρωμα, πίσω απ' το κατάρτι, υπήρχε κρυμμένο ένα κουτί με μπισκότα – μια μεσονύκτια λιχουδιά ήταν ό,τι έπρεπε.

Όμως στο κατάρωμα ήταν και κάποιος άλλος. Μια σκοτεινή φιγούρα όρθωσε το ανάστημά της και την πλησίασε σκιάζοντας το φως των αστεριών – και η Ντέιζυ έβγαλε μια στριγκλιά.

Ο Μαξ Μαρίνα, ο βασιλιάς του Πιθανότοπου, δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Είχε περάσει ολόκληρη τη μέρα στο γραφείο του – και είχε μια αίσθηση ανησυχίας που ξεκινούσε απ' το στομάχι κι ανηφόριζε προς τον λαιμό του, κάνοντάς τον να θέλει να ουρλιάξει δυνατά. Είχε αφήσει το στέμμα του στο κομοδίνο, είχε ξεγλιστρήσει απ' το παλάτι και είχε αρχίσει να βαδίζει στους κοιμισμένους δρόμους και παράλληλα με τα αστραφτερά κανάλια, προς το λιμάνι.

Προχώρησε ευθεία προς τη *Μεγάλη Μολόχα* ακολουθώντας ένα μοναχικό φανάρι που έλαμπε στην πλώρη της. Σκαρφάλωνε ήδη στο πρυμνίο κατάστρωμα, όπου ήξερε πολύ καλά πως υπήρχε ένα κουτί με μπισκότα κρυμμένο πίσω απ' το κατάρτι, όταν αντίκρισε μπροστά του μια σκοτεινή φιγούρα.

Ο Μαξ έβγαλε ένα ουρλιαχτό και πήδηξε ένα μέτρο ψηλά απ' την τρομάρα του.

Στη στιγμή, η φιγούρα χωρίστηκε στα δύο και τίναξε κατά πάνω του μια χνουδωτή ρουκέτα με κοφτερά νύχια. Ο Μαξ έπεσε ανάσκελα στο κατάστρωμα και, σηκώνοντας το βλέμμα, είδε...

«Ντείζυ; Εσύ είσαι; Τι κάνεις εδώ;»

«Μαξ; Εσύ τι κάνεις εδώ! Εγώ σ' αυτό το πλοίο κοιμάμαι».

«Το ξέρω» είπε εκείνος καθώς σηκωνόταν όρθιος και πάσχιζε να ξεμπλέξει τα νύχια του Ναπολέοντα απ' τα μαλλιά του.

Η Ντείζυ έβαλε ξαφνικά τα γέλια.

«Συγγνώμη» του είπε πασχίζοντας να πάρει ανάσα. «Απλά, το ουρλιαχτό σου... Σαν νεογέννητη νυχτερίδα ακούστηκες!»

Ο Μαξ την αγριοκοίταξε, αλλά αμέσως συνειδητοποίησε

το αστείο της υπόθεσης. Άρχισε λοιπόν να γελά κι αυτός μέχρι που απ' τα μάτια και των δυο έτρεχαν δάκρυα. Τελικά η Ντέιζυ σωριάστηκε λαχανιασμένη στο κατάστρωμα και ξετρύπωσε το κουτί με τα μπισκότα απ' την κρυψώνα του. «Ορίστε» είπε ανοίγοντάς το. Ο Μαξ πήρε ένα μπισκότο και το έχωσε ολόκληρο στο στόμα του.

«Μμμ...» Ήταν ένα πικάντικο ρωσικό μπισκότο, ένα από τα πολλά είδη που έφτιαχνε η Ροζάλγια Βόλκοβα, η υπεύθυνη του βεστιάριου του περιφερόμενου θιάσου Ναυτίλος. Η

Ροζάλγια είχε πάρει τον Μαξ και την Ντίζυ υπό την προστασία της απ' την πρώτη στιγμή που είχαν έρθει στον Πιθανότοπο.

Ο *Ναυτίλος* είχε αναχωρήσει απ' την πόλη την προηγούμενη μόλις μέρα, παίρνοντας μαζί το τελευταίο εν ζωή μέλος της οικογένειας του Μαξ. Καθώς ο Μαξ έφερεν τώρα στο μυαλό του τη μορφή της μικρής του ανιψιάς να είναι φασκιωμένη, σαν μια θυμωμένη μπάμπουσκα στα χέρια της Ροζάλγια, ενώ το πλοίο σάλπαρε, ένωσε αμηχανία. Η ενός έτους Αννίκα ήταν η περήφανη κάτοχος δύο κοφτερών δοντιών, καθώς και του πιο ισχυρού ζεύγους πνευμόνων σε ολόκληρη τη Βαθυθάλασσα. Σίγουρα πάντως δεν ήταν πια το ήσυχο, χαρούμενο μωρό που είχε γνωρίσει στην αρχή ο Μαξ, όσο ήταν μονίμως κολλημένη, μέσα στον μάρσιππό της, στο πλατύ στέρνο του πατέρα της. Στις εβδομάδες που ακολούθησαν τον θάνατο του Αλεξέι, τα μάτια της ήταν μονίμως διάπλατα απ' τη σύγχυση, και τις νύχτες έκλαιγε συνεχώς αδυνατώντας να καταλάβει γιατί εκείνος δεν επέστρεφε. Ίσως γι' αυτό ο Μαξ δυσκολευόταν ακόμα και να την κοιτάξει. Ένωθε σαν να έβλεπε στο πρόσωπό της το δικό του προσωπικό πένθος.

«Ο Αλεξέι ήταν ο καπετάνιος μας» είχε πει η υπεύθυνη του δεστιάριου ρουθουνίζοντας κοφτά, συγκινημένη, καθώς ο στολίσκος του *Ναυτίλου* ετοιμαζόταν να σαλπάρει. «Και η επιθυμία του ήταν η Αννίκα να μεγαλώσει στο θέατρο *Ναυτίλος*. Επιθυμούσε όμως να γνωρίσει και τον θείο της». Η Ροζάλγια είχε αφήσει τον φασκιωμένο μπόγο, που είχε πλαντάξει στο κλάμα, στην αγκαλιά του Μαξ, και το μωρό είχε βγά-

λει αμέσως ένα θρηνητικό ουρλιαχτό σαν σειρήνα περιπολικού. Ο Μαξ είχε ξαφνιαστεί τόσο, που λίγο έλειψε να τη ρίξει κάτω.

«Καλά» είχε πει η Ροζάλια αρπάζοντάς τη στον αέρα. «Θα γίνει και αυτό εν καιρώ». Ο Μαξ όμως δεν ήταν και τόσο σίγουρος ότι όντως θα γινόταν «αυτό». Για τίποτα απολύτως δεν ήταν σίγουρος, πέρα από το ότι είχε νιώσει ντροπιαστικά ανακουφισμένος όταν ο στολίσκος του Ναυτίλου είχε σαλπάρει και διέσχισε τη λιμνοθάλασσα παίρνοντας την Αννίκα μαζί του.

Τώρα, πήρε μια ανάσα και κοίταξε την Ντέιζυ. «Ούτε κι εσένα σε έπαιρνε ο ύπνος, ε;»

«Όχι». Τελείωσε κι εκείνη το μπισκότο της και τίναξε τα ψίχουλα στο κατάρωμα. Τα μαύρα μαλλιά της ήταν πιασμένα πίσω σε μια σφιχτοδεμένη πλεξούδα και στα σκούρα καστανά της μάτια καθρεφτιζόταν η αγωνία. «Σκέφτομαι συνεχώς το Έλος της Μολόχας. Και τη μητέρα μου».

Ο Μαξ την κοίταξε. Το πρόσωπό της έμοιαζε πολύ χλωμό στο φως του φεγγαριού.

«Έδγαλα ένα... διάταγμα» της είπε. «Λέει ότι αποτελεί προδοσία ένας πολίτης του Πιθανότοπου να υποστηρίζει τους Χάροντες».

Ως βασιλιάς που ήταν πια, μπορούσε να κάνει τέτοια πράγματα – κάτι που εξακολουθούσε να του φαίνεται τόσο τρελό και τρομακτικό, ώστε του ερχόταν να δάλει τα γέλια ή ίσως και να κάνει εμετό.

«Ωραία» είπε η Ντέιζυ καθώς άφηνε τον Ναπολέοντα να πηδήξει στην αγκαλιά της. «Η αποστολή διάσωσης αναχωρεί

για τον Αμαζόνιο αύριο. Θα έρθεις μαζί μας, σωστά; Δεν άλλαξες γνώμη...»

«Φυσικά και θα έρθω» είπε ο Μαξ επιλέγοντας να μην της αναφέρει ότι για την ώρα οι σύμβουλοί του διαφωνούσαν κάθιστα μ' αυτό.

Θέλησε να της πιάσει το χέρι, αλλά την τελευταία στιγμή κρατήθηκε. «Δε θα το έχανα με τίποτα αυτό το ταξίδι».

Κεφάλαιο 2

Το επόμενο πρωί, τα μάτια της Ντέιζυ ήταν κόκκινα απ' την κούραση και χασμουριόταν τόσο δυνατά, που λίγο έλειψε να πιαστεί το σαγόνι της. Είχε μείνει ξύπνια κουδεντιάζοντας με τον Μαξ μέχρι που ο ουρανός άρχισε να φωτίζεται στις άκρες, και τα σύννεφα να στοιβάζονται σαν ροζ ζαχαρωτά στον ορίζοντα.

Αν, πριν από δύο μήνες, της έλεγαν ότι ο Μαξ θα γινόταν ο άνθρωπος με τον οποίο θα χαιρόταν να κουδεντιάζει πιο πολύ από οποιονδήποτε άλλο στον κόσμο, θα είχε βάλει τα γέλια. Δεν τον συμπαθούσε στην αρχή – τον μισούσε στην πραγματικότητα. Ήταν τόσο κυκλοθυμικός και ψωνισμένος, και επιπλέον ήταν ολοφάνερο πως τη μισούσε κι εκείνος! Όμως όλα είχαν πια αλλάξει, σκέφτηκε η Ντέιζυ φέρνοντας στο μυαλό της το πώς οι δυο τους είχαν συνεργαστεί για να σώσουν τον Πιθανότοπο και να νικήσουν τη Δούκισσα – μια γυναίκα που βοηθούσε κρυφά τους Χάροντες.

Στη σκέψη ότι ο Μαξ θα ταξίδευε μαζί τους για τον Αμαζόνιο, η Ντέιζυ ένιωθε σαν να είχε καταπιεί μια φωτεινή ηλιαχτίδα. Τα μαύρα μαλλιά του έστεκαν όρθια, ανακατωμένα προς όλες τις κατευθύνσεις, και το κόκκινο σημάδι, που το είχε εκ γενετής, ξεχώριζε σαν λιωμένη φρούλα κάτω από το δεξί του μάτι. Ήταν πεισματάρης κι έξυπνος και είχε ένα χιού-

μορ σαρκαστικό. Τον συμπαθούσε περισσότερο από κάθε άλλον στον κόσμο, αν εξαιρούσε τα υπόλοιπα μέλη της Λέσχης των Πέντε Ακριβώς – και τη Μαμά φυσικά.

Στη σκέψη της Μαμάς, η Ντέιζυ ένιωσε έναν κόμπο στον λαιμό. Θυμήθηκε τα μαύρα μακριά της μαλλιά, το χαμόγελό της, τη μυρωδιά της από μελάνι και γιασεμί. Έφερε νοερά μπροστά της το πρόσωπο της Μαμάς τη μέρα που είχαν αποχαιρετιστεί – όταν εκείνη είχε φύγει για το Περού, για μια δημοσιογραφική έρευνα, και δεν είχε επιστρέψει ποτέ. Μόνο μετά από καιρό ανακάλυψε η Ντέιζυ ότι η μητέρα της είχε αιχμαλωτιστεί από τους Χάροντες.

Της έλειπε τόσο πολύ η Μαμά, που ένιωθε σαν να είχε μονίμως πυρετό. Της έλειπε το γέλιο της μετά από κάποιο από τα συνηθισμένα κρύα αστεία της – ένα γέλιο που την έκανε να μοιάζει πιο πολύ με άτακτο παιδί παρά με μια παγκοσμίου φήμης δημοσιογράφο. Της έλειπαν οι ιστορίες που της διάβαζε για ώρες τις νύχτες, μέχρι να τις πάρει και τις δυο ο ύπνος, και τα πλούσια πικνίκ που έστηναν επιτόπου με ό,τι είχαν πρόχειρο – φρέσκο ψωμί με βούτυρο και τριμμάτα από παλιές καραμέλες· σαντουιτσάκια με μέλι και μπουγκάλια με λεμονάδα· μεγάλα κατακόκκινα κεράσια και απολαυστικά εκλέρ με σοκολάτα, που ήταν το αγαπημένο γλυκό της μαμάς. «Τα πικνίκ πρέπει πάντα να είναι πολύ πληθωρικά» έλεγε. «Όπως όλες οι απολαύσεις της ζωής». Ποτέ δεν της άρεσαν τα μέτρια πράγματα. Σκεφτόταν γρήγορα, μιλούσε ελεύθερα, γελούσε δυνατά, συγχωρούσε εύκολα.

Δίχως τη Μαμά, η Ντέιζυ ένιωθε σαν ακυδέρνητο καράδι, σαν δέντρο χωρίς ρίζες. Και από τότε που η Μαμά είχε

εξαφανιστεί, ένα και μοναδικό κίνητρο είχε για να μένει όρθια: Να τη θρει και να τη σώσει.

«Απόψε φεύγουμε» είπε τώρα στον Ναπολέοντα. «Μόλις ανατείλει το φεγγάρι». Έπειτα κοίταξε κάτω και συνοφρυώθηκε. Το κατάστρωμα του πλοίου ήταν γεμάτο από κάτι λευκά φύλλα χαρτιού, ενώ γύρω της αιωρούνταν κι άλλα. Ένα σμήνος από κοράκια πετούσε πάνω απ' την πόλη του Πιθανότοπου σκορπώντας αμέτρητα τέτοια χαρτιά, τόσα που, για μια στιγμή, ο καλοκαιρινός ουρανός έμοιαζε να είναι γεμάτος με νιφάδες χιονιού. Η Ντέιζυ τα έβλεπε να προσγειώνονται μπροστά σε κάθε πλατύσκαλο και κάθε γωνιά στον δρόμο, να πέφτουν στα λιθόστρωτα σοκάκια σαν κομφετί, να επιπλέουν στην επιφάνεια των καναλιών σαν νούφαρα και να αναπαύονται σε κάθε κατάστρωμα, τέντα και ταράτσα δημιουργώντας λευκές χάρτινες στοίβες.

Ο Ναπολέον άρπαξε ένα από αυτά, ενώ τα μουστάκια του τρέμανε νευρικά. Η Ντέιζυ γονάτισε για να το δει από κοντά και πάνω του αντίκρισε το πρόσωπό της. Η συγκεκριμένη φωτογραφία θα πρέπει να είχε τραδηχτεί στη διάρκεια της σύντομης και διόλου ευχάριστης διαμονής της στο οικοτροφείο. Κοιτούσε μουτρωμένη την κάμερα σαν να ήταν καμιά κακοποιός. Κάτω απ' τη φωτογραφία υπήρχαν τυπωμένες δύο αράδες.

**ΚΑΤΑΖΗΤΕΙΤΑΙ: Η Ντέιζυ Θίσλνταουν, βοτανίστρια.
ΑΜΟΙΒΗ: 1000 χρυσές φεγγαροπένες.**

Η Ντέιζυ κοίταξε γύρω της νιώθοντας ζαλισμένη. Δεν υπήρχε αμφιβολία για το ποιοι βρίσκονταν πίσω από αυτό.

«Οι Χάροντες» είπε η Άρτεμη όταν η Ντέιζυ έτρεξε σφαίρα στο επάνω πρυμναίο κατάστρομα, κρατώντας σφιχτά το χαρτί στο χέρι της. Ένωθε σαν να είχε γλιστρήσει απ' την κόψη ενός γκρεμού και το στομάχι της ήταν ακόμα στη μέση της απότομης πτώσης. Η Άρτεμη ήταν η κυδερνήτρια του Έλους της Μολόχας, ενός από τους μεγαλύτερους θύλακες του Γκρίνγουαϊλντ. Ήταν επίσης η γιαγιά της Ντέιζυ και η πιο σοφή και ισχυρή δοτανίστρια που είχε γνωρίσει ποτέ της. Εκείνη θα ήξερε τι να κάνει.

«Μην πανικοβάλλεσαι» της είπε σθεναρά η Άρτεμη. «Οι Χάροντες είναι εξπέρ στο να διασπείρουν φόβο και διχασμό. Θέλουν να μας κάνουν να νιώθουμε ευάλωτοι».

«Μα γιατί με κυνηγούν;» ρώτησε η Ντέιζυ καθώς σωριαζόταν σ' ένα βαρέλι που το χρησιμοποιούσαν για κάθισμα. «Πώς ξέρουν ποια είμαι;»

«Δεν ξέρω» είπε σκεπτική η Άρτεμη. «Πρέπει όμως να έχουμε τον νου μας. Η αμοιβή που δίνουν θα αποτελέσει ακαταμάχητο πειρασμό για μπόλικο κόσμο». Έπιασε το χέρι της Ντέιζυ. «Ό,τι και αν συμβεί, έχεις εμένα. Είμαι η γιαγιά σου και θα σε προστατεύσω με κάθε κόστος». Η Ντέιζυ ένωσε τον κόμπο στο στομάχι της να χαλαρώνει λιγάκι.

Τον πατέρα της, ο οποίος είχε πεθάνει όταν εκείνη ήταν τριών ετών, τον θυμόταν ελάχιστα η Ντέιζυ. Θυμόταν το ξεστό γουργουρίσμα της φωνής του και τη μυρωδιά του, που ήταν φτιαγμένη θαρρείς από βροχή και σανταλόξυλο, όμως δεν είχε ιδέα ότι η μητέρα του –η γιαγιά της δηλαδή– ζούσε στο Γκρίνγουαϊλντ. Δεν είχε καν ιδέα ότι υπήρχε ένα μέρος σαν το Γκρίνγουαϊλντ.

Το Γκρίνγκουαϊλντ – ο Πρασινότοπος.

Ακόμα και έπειτα από τόσους μήνες, στη σκέψη του ένωθε ένα ρίγος ευτυχίας. Ήταν ένας κρυμμένος κόσμος που ακτινοβολούσε απ' τη μαγεία, γεμάτος με κάθε λογής φυτά που πια είχαν πάψει να υπάρχουν στον μη μαγικό κόσμο – ή αλλιώς στην Γκρίζα Μεριά, όπως τον αποκαλούσαν εδώ.

Η Μαμά φυσικά δεν της είχε αναφέρει ποτέ το παραμικρό για όλα αυτά. Δεν της είχε πει ότι ο Πρασινότοπος ήταν γεμάτος με σοκολατόδεντρα γάλακτος και γιγάντιες νουφαρόβαρκες και σπόρους που μπορούσαν να σε κάνουν αόρατο – αλλά και με μια ατελείωτη σειρά από επικίνδυνα, δηλητηριώδη και εντελώς απαίσια φυτά, που δεν έχαναν ευκαιρία να σου δαγκώσουν το χέρι ή να σε ρίξουν αναίσθητο κάτω.

Δεν της είχε πει ότι σε όλες τις χώρες του κόσμου υπήρχαν κρυμμένα μυστικά περάσματα για τον Πρασινότοπο που ήταν ορατά μόνο σε όσους ανθρώπους διέθεταν δυνάμεις πράσινης μαγείας. Και εννοείται πως δεν της είχε πει ότι και εκείνη, η Ντέιζυ δηλαδή, ήταν μια βοτανίστρια – ένα άτομο στις φλέβες του οποίου η πράσινη μαγεία κυλούσε άφθονη.

Τώρα, η Ντέιζυ στήριξε το χέρι της στην κουπαστή του πλοίου κι ένα μικρό βλαστάρι ξεφύτρωσε απ' το ζωντανό ξύλο στο άγγιγμά της ξεδιπλώνοντας τα φύλλα του, που σκόρπισαν μεμιάς ένα συννεφάκι γύρης στον αέρα. Ο Ναπολέων στον ώμο της φτερινίστηκε νευριασμένος, μα τώρα η Ντέιζυ δε γέλασε όπως τις άλλες φορές.

«Απόψε φεύγουμε για τον Αμαζόνιο» είπε η Άρτεμη. «Μέχρι τότε, προσοχή, Ντέιζυ! Μη φύγεις στιγμή από το πλοίο. Και μην εμπιστεύεσαι κανέναν. Κάθε μέρα που περνά, οι Χά-

ροντες αποκτούν όλο και περισσότερη δύναμη, και δεν ξέ-
ρουμε τι σχεδιάζουν».

Η Ντέιζυ ένωσε στον σβέρκο της μια ανατριχίλα. Οι Χά-
ροντες ήταν αδίστακτοι, επικίνδυνοι και αποφασισμένοι να
εισβάλουν στο Γκρίνγουαϊλντ και να αρπάξουν τη μαγεία του
κάνοντάς τη δική τους. Οι περισσότεροι από αυτούς προέρ-
χονταν από την Γκρίζα Μεριά, αλλά υπήρχαν και βοτανιστές
που είχαν προδώσει τις ρίζες τους – και, με αυτό τον τρόπο,
έχασαν σιγά σιγά τις μαγικές δυνάμεις που είχαν από γεννη-
σιμού τους. «Οι Χάροντες άγονται από την απληστία τους»
είχε πει κάποτε η Άρτεμη στην Ντέιζυ. «Είναι εκείνο το είδος
της απληστίας που δεν ικανοποιείται ποτέ· που όσο πιο πο-
λύ τρως, τόσο περισσότερο σε κάνει να πεινάς». Λίγα πράγ-
ματα ήταν γνωστά για τον αρχηγό τους, όμως οι φήμες για τη
σκληρότητά του εξαπλώνονταν γρήγορα σαν τη φωτιά.

«Λένε ότι τρώει παιδιά» είχε ακούσει η Ντέιζυ ένα αγόρι
να λέει.

«Λένε ότι κάνει συλλογή με τα δόντια τους».

«Λένε ότι αποκαλεί τον εαυτό του Βασιλιά Χάροντα, κι
ότι μαζεύει τις ψυχές και τις φοράει για μανδύα».

Όσο λίγη αλήθεια και αν είχαν μέσα τους αυτές οι φήμες,
δεν υπήρχε αμφιβολία ότι οι Χάροντες –και ειδικά ο αρχηγός
τους– ήταν η μεγαλύτερη απειλή που είχε αντιμετωπίσει πο-
τέ ο μαγικός κόσμος. Ο Βασιλιάς Χάροντας είχε στην κατο-
χή του ένα όπλο που τον έκανε σχεδόν ανίκητο: Ονομαζόταν
θανάτιο και του επέτρεπε να αφαιρεί τις μαγικές δυνάμεις
απ' τους βοτανιστές και να τις παίρνει για λογαριασμό του.
Το θανάτιο ήταν επίσης γνωστό και ως ο «σπόρος του θανά-

του», επειδή ελάχιστοι άνθρωποι είχαν επιζήσει μετά απ' την κλοπή των μαγικών τους δυνάμεων.

Η Ντέιζυ ένωσε ένα ρίγος και η Άρτεμη την κοίταξε καθισυχαστικά.

«Από πού προέρχεται;» ρώτησε η Ντέιζυ. «Το θανάτιο εννοώ» συμπλήρωσε κουνώντας το χέρι της νευρικά. Η απορία στριφογυρνούσε συνεχώς στο μυαλό της. Ήταν σαν μια γλώσσα που πιέζει ασυναίσθητα ξανά και ξανά ένα δόντι που κουνιέται – δεν την άφηνε σε ησυχία.

«Ω!» Η Άρτεμη κοίταξε προς το λιμάνι, όπου δυο γλάροι τσακώνονταν για μια τηγανητή πατάτα. «Είναι κάτι υπερβολικά σπάνιο και επικίνδυνο. Αραιά και πού κάνουν την εμφάνισή τους κάποια δείγματα στη μαύρη αγορά – περίπου ένα ανά δεκαετία. Όμως το πού τα βρίσκουν αυτοί που τα πουλούν... Κανείς δεν ξέρει».

Η Ντέιζυ έφερε στο μυαλό της τη Μαμά μέσα στο κελί που θα την είχαν οι Χάροντες, και το στομάχι της σφίχτηκε απ' την απόγνωση. «Υπάρχει τρόπος να καταστραφούν;»

«Αχ, Ντέιζυ». Η Άρτεμη αναστέναξε. «Δεν μπορώ ν' απατήσω σε αυτή την ερώτηση».

Ο ένας από τους γλάρους κέρδισε τελικά τη μάχη της πατάτας και πέταξε μακριά θγάζοντας κραυγές θριάμβου. Η Άρτεμη κοίταξε την εγγονή της προβληματισμένη, παρατηρώντας τα χλωμά της μάγουλα και τις σφιγμένες της γροθιές. «Έχεις ανάγκη από ένα καλό πρωινό» της είπε με τρόπο που δε σήκωνε αντιρρήσεις. «Πρώτα όμως θέλω να σου ζητήσω κάτι...»

ΜΑΝΩ ΑΠ' ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΑΣ ΤΟΠΟΣ ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ

Η Ντέιζυ είναι αποφασισμένη να σώσει τη μητέρα της και τους υπόλοιπους βοτανιστές που κρατούνται αιχμάλωτοι στην καρδιά του τροπικού δάσους του Αμαζονίου. Στο πλευρό της έχει τον Μαξ, το αγόρι-βασιλιά του μαγικού θαλάσσιου βασιλείου του Πιθανότοπου. Έπειτα από κάποια απρόβλεπτα γεγονότα, όμως, οι δρόμοι τους χωρίζουν και ο Μαξ ναυαγεί σε μια έρημη ακτή δίχως να έχει τρόπο διαφυγής.

Ούτε όμως και η Ντέιζυ μπορεί να φτάσει χωρίς να κινδυνέψει στην Αμαζέρια – τον πανέμορφο και γεμάτο με πράσινη μαγεία θύλακα του Γκρίνγκουαϊλντ –, καθώς ο μυστηριώδης Βασιλιάς Χάροντας βρίσκεται διαρκώς στο κατόπι της.

Μέσα στις βαθιές σκιές του απέραντου τροπικού δάσους, είναι αδύνατον να ξέρεις ποιον μπορείς να εμπιστευτείς. Η Ντέιζυ και οι φίλοι της πρέπει να επιστρατεύσουν όλο τους τὸ θάρρος. Πρέπει να βρουν τη μητέρα της και να πολεμήσουν για τη σωτηρία του Γκρίνγκουαϊλντ πριν να είναι πολύ αργά.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ISBN 978-618-07-1144-8

9 786180 711448 >
Βοηθ. κωδ. μηχ/σης 15144